

κ.ά.): *Εἶναι ὡραία ἄστροι* Ἀρχαδ. *Αὐτὸς εἶναι ἄστροι* Τριφυλ. *Ἄστροι μου!* (εἰρων.) Λάστ. Συνών. *ἀστρή*, *ἄστρο* 1.

2) Γυναικεῖον κόσμημα τοῦ στήθους Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.)

3) Χαρταετὸς Θράκ. (Ἀδριανούπ.) 4) Διαμέρισμα τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους χαρασσομένου σχήματος τῆς παιδιᾶς *καλόγερος* ἀντιτιθέμενον πρὸς ἕτερον διαμέρισμα λεγόμενον *φεγγάρι* Πελοπν. (Καπαρ.) 5) Πληθ. *ἀστρία*, ζυμαρικὸν κατ' ἀστρομόρφα τμημάτια Κέρκ. Συνών. *ἀστράκι* 3, *ἀστρουλλάκι* 3.

ἀστριακὸ τό, Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Παξ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. *ἄστρο* καὶ τῆς καταλ. -*ιακός*, δι' ἣν ἰδ. -*ιακός*.

1) *Ἀστριακὸ* 4, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: *Αὐτὸς ἔχει καλὸ ἀστριακὸ* Παξ. *Τόμου κἀνεῖς ἀβασκαθῆ, κρᾶζουν ἐμένα νὰ δόνε ξορκίσω, γιατί ὅλοι λένε πῶς ἔχω καλὸ ἀστριακὸ* Ἀργυρᾶδ.

2) *Ἀστριακὸ* 8, ὁ ἰδ., Παξ.: Φρ. *Εἶναι σ' ἄσκημο ἀστριακὸ* (διατελεῖ ἐν ὀργῇ).

ἀστρίγκωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. *ἀστρίγκωτους* Ἱμβρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. **στρίγκωτος* <*στρίγκων*.

Ὁ μὴ κομβωθεὶς, ἐπὶ ἐνδύματος: *Μποῦστους ἀστρίγκωτους*.

ἀστριακὸ τό, πολλαχ. *στριακὸ* Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπίθ. *ἀστριακός*.

1) Ἀστρον, ἀστερισμός, ζώδιον Θήρ. Πελοπν. (Ἀρχαδ.)

2) Ὁ χαρακτήρ ἐκάστου ἀνθρώπου, ὡς προδιοριζόμενος ἀπὸ τὸν ἀστερισμὸν τῆς γεννήσεώς του Σίφν. κ.ά.: *Ἐν ἡταίριασε τ' ἀστριακὸ τῶνε* (ἐπὶ συζύγων ἀσυμφώνου χαρακτήρος). 3) Πεπρωμένον, μοῖρα, τύχη πολλαχ.: *Τό 'χει τ' ἀστριακὸ του* (ἡ τύχη του τὸν προώρῳσεν οὕτως) πολλαχ. *Τὸ ἀστριακὸ της ἦτανε νὰ πάρῃ πλούσιον ἄντρα* Λεξ. Δημητρ. *Τὸν πῆρε τ' ἀστριακὸ του* (τὸν ἠνόνησεν ἡ τύχη του) Κύθν. Πελοπν. (Δημητσάν.) *Ἐχει καλὸ ἀστριακὸ* Ζάκ. Συνών. *ἀστερικὸ* 1. 4) Τὸ εὐοίωνον ἢ δυσοίωνον τῆς ἐμφανίσεως προσώπου τινὸς καθοριζόμενον ἐκάστοτε διὰ τῶν ἐπίθ. καλὸ ἢ κακὸ Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ. κ.ά.) Κεφαλλ.: *Εἶχα καλὸ 'στριακὸ ποῦ δῆκα* Κεφαλλ. *Μὴ τὸνε δάζης σίτι σου, γιατί ἔχει κακὸ ἀστριακὸ* Κέρκ. Συνών. *ἀστριακὸ* 1, *ποδαρικὸ*. 5) Τὸ φάσμα, ἢ σκιά νεκροῦ Κεφαλλ.: *Τ' ἀστριακὸ του εἶν' ἐδῶ*. 6) Ἡ κανονικὴ τοῦ βίου σειρὰ, τάξις Χίος (Νένητ.): *Αὐτὸς ἔχει χαμένο τ' ἀστριακὸ του*. 7) Νοῦς Χίος (Βολισσ.): *Χάνει τ' ἀστριακὸ του*. 8) Πρόσκαιρος μανία προερχομένη, ὡς πιστεύεται, ἐξ ἐπιδράσεως τῶν ἀστέρων, ὑστερισμός, νευροπάθεια Θήρ.: *Τοῦ 'ρθε τ' ἀστριακὸ του* Θήρ. Συνών. *ἀστέρας* 7, *ἀστερικὸ* 2, *ἀστριακὸ* 2.

9) Κεραυνὸς Κίμωλ. Κύθν.: *Ἦπσε τ' ἀστριακὸ καὶ τὸν ἦκαψε*. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀστραπή* 2. 10) Σφοδρὸς ἄνεμος, ἀτμοσφαιρικὴ ταραχὴ Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κουρ. Κύμ.) Μεγίστ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: *Ἐπιασε ἓνα ἀστριακὸ τσαὶ ὕστερα ἀρχίνησε τὸ 'στραφτωμπομπούνισμα* Κουρ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Ἐρωτόκρ. Δ 1827 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «καὶ κάμ' ἀντάρα καὶ βροχὴ καὶ ὁ οὐρανὸς μαυρίσῃ... | καὶ τὰ στοιχεῖα ἀνεκατωθοῦν καὶ τ' ἀστριακά μανίσου» 11) Ζημία, κακὸν Βιθύν. Προπ. (Κύζ.): *Τ' ἀστριακὸ ποῦ μοῦ 'κανε!* Βιθύν.

ἀστρίμωχτα ἐπίρρ. πολλαχ. *ἀστρούμωχτα* Λεξ. Δημητρ. *ἀστρίμωχτα* Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀστρίμωχτος*.

1) Ἄνευ συμπίεσεως ἐνθ' ἄν.: *Ὅλα τὰ ροῦχα χῶρεσαν 'ς τὸ μπαούλο ἀστρίμωχτα*. *Χωρέσαμε ὅλοι 'ς τὸν καναπέ ἀστρίμωχτα*. *Βγήκαμε ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ ἀστρίμωχτα* πολ-

λαχ. 2) Χωρὶς ἡθικὴν πίεσιν, χωρὶς ἐξαναγκασμὸν ἐνθ' ἄν.: *Ἀστρίμωχτα ποτὲ δὲ μολογᾷ ὁ κλέφτης* Λεξ. Δημητρ.

ἀστρίμωχτος ἐπίθ. σύνηθ. *ἀστρούμωχτος* Λεξ. Δημητρ. *ἀστρίμωχτος* Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *στρίμωχτός*.

1) Ὁ μὴ στριμωχθεὶς, ὁ μὴ συμπίεσθεις ἐν στενῷ χώρῳ ἢ ἐν συνωστισμῷ ἐνθ' ἄν.: *Ἀστρίμωχτα ροῦχα*. *Ταξιδέψαμε ἀστρίμωχοι*. 2) Ὁ μὴ πιεσθεὶς ἡθικῶς, ὁ μὴ ἐξαναγκασθεὶς ἐνθ' ἄν.: *Ὅσο τὸν ἀφίνεις ἀστρίμωχτο δὲ θὰ σὲ πληρώσῃ* Λεξ. Δημητρ.

ἀστρινος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. *ἀστρινός* Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. *ἄστρο* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -*ινος*.

Ὁ ὁμοιάζων πρὸς ἄστρον Λεξ. Δημητρ. Ἡ λ. καὶ ὡς ὄνομα ἀνδρὸς Κάρπ., ὄνομα κριοῦ Λεξ. Βλαστ. Τὸ θηλ. *Ἀστρινή* ὄνομα προβατίνας Πελοπν. (Καστρ.) *Ἀστρινὰ* ὄνομα γυναικὸς Μακεδ. (Θεσσαλον.) *Ἀστρίνω* ὄνομα γυναικὸς ΜΦιλήντ. Γλωσσογν. 3, 33.

ἀστρίτης ὁ, κοιν. *ἀστρίτς* βόρ. ιδιῶμ. *ἀσίτς* Σαμοθρ. *ἀστρίτας* Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Παξ. κ.ά. *ἀστρίτα* Ὑσακων. *ἀστρίτης* Ἡπ. *οὐστρίτης* Εὐβ. (Στρόπον.) Θεσσ. (Ζαγορ.) *Στερελλ.* (Καλοσκοπ.) κ.ά. *ἀστρίτα* ἢ, Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. *ἄστρο* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -*ίτης*. Πβ. τὸ ἀρχ. *ἀστειρίας*.

1) Ὁ ὄφις ἔχῃς ὁ ἀμμοδύτης (*vipera ammodytes*) τῆς οἰκογενείας τῶν ἐχιδνῶν (*viperidae*) κοιν.: *Ἐχει μάτια σὰν ἀστρίτης ἢ ἀστρίτη* (ἔχει βλέμμα ζωηρὸν καὶ διαπεραστικὸν) πολλαχ. *Ἐχει τὸ μάτι τ' ἀστρίτη* Πελοπν. (Λάστ.) *Τήραϊ* σὰν τὸν οὐστρίτη Στρόπον. *Μὲ τήραξ-ζε ἴδια τὸν ἀστρίτη* Εὐβ. (Κουρ.) *Ὁροῦρ* ἐπὶ σὰν τὸν ἀστρίτα (βλέπει σὰν τὸν ἀστρίτη) Ὑσακων. *Δὲν τὸ βλέπεις τί πονηρὰ ματάκια ποῦ τὰ 'χει; σὰν ἀστρίτες!* ΠΝιρβάν. *Ἡ ζωὴ τοῦ δρόμ.* 33 *Ὅχιὰ καὶ ἀστρίτης νὰ σὲ φάῃ!* (ἀρὰ) Πελοπν. (Αἶγ.) || Παροιμ. *Ἄν σὲ δακώσω 'γὼ ἢ ὀχιά, | ἔχεις καὶ παρηγοριά,* *ἂν σὲ δακώσ' ὁ θεὸς μ' ἀστρίτης, | πάρτε φτυάρια καὶ 'ξινάρια* Πελοπν. || Ἄσμ.

Οἱ φίλοι φίδια γίνονται καὶ ἀστρίτες καὶ σὲ τρώνε αὐτόθ.

Φίδι νὰ φάῃ τὴ γλῶσσά τῃ καὶ ἀστρίτης τὴ λαλιά τῃ Ἰθάκ. — Ποίημ.

Θηλειὰ καὶ ἀστρίτης 'ς τὸ λαιμὸ τ' ἄγγο του πετραχήλι ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2, 89. Συνών. *ἀμμοδύτης* 3, *ἀστρίτι*, *ἀστρίτισης*, *ἀστρίτσι* 2, *ἀστριτοσχιά*, *ἀστρογαλιά*.

β) Ἐπιθετικ., ὁ ἔχων ζωηρὸν τὸ βλέμμα, εὐφυὲς Ἀθῆν. (παλαιότ.) Λέσβ. Μακεδ. (Βλάστ.) Πελοπν. (Λάστ.): Ἄσμ.

Ἦρθε μὴ ψηλὴ λιγνὴ, | ἀστρίτης καὶ φεγγίτης Ἀθῆν. (παλαιότ.) Πβ. *ἀνοιχτομμάτης*. 2) Ὁ ὄφις ἐλαφὶς ἢ τετράρραβδος (*elaphis quadrilineatus*) τῆς οἰκογενείας τῶν κολουβριδῶν (*colubridae*) ἐνιαχ. [**]

ἀστρίτι τό, ἀμάρτ. *ἀστρίτ* Μακεδ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. *ἀστρίτης*.

Ἀστρίτης 1, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Μάγειροι, μαγειρέψετε τριῶν φιδιῶν κεφάλια, *τῆς ὀχεντρας καὶ τ' ἀστριτιοῦ καὶ τῆς μονομερίδας.*

ἀστρίτισης ὁ, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. *ἄστρο* καὶ τῆς καταλ. -*ίτισης*.

Ἀστρίτης 1, ὁ ἰδ.

ἀστρίτσι τό, *ἀστρίτσιν* Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) *ἀστρίτσι* Ἡπ. (Δρόβιαν.) Κάρπ. κ.ά. *ἀστρίτσο* Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Κρήτ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.

